

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΤΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήνας φρ. 18—'Εν δε ταῖς ἐπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ έξω. φρ. 20.

B. ΓΑΒΡΙΑΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΑΥΡΙΟΝ ΤΟ ΕΣΠΕΡΑΣ

ΑΡΧΕΤΑΙ Η ΠΩΛΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΕΙΣ ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

Πλατεῖα Συντάγματος

Τιμή 1 1/2 φράγκων

ΕΙΣ ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ.

Καλῶς ἥρθες! λιγάκι νὰ μυρίσ' ή ζωή μας
 'Απὸ νιάτα 'Ολύμπου, ἀπ' ἀρχαία ζωή.
 Σὰν ἄλλοϋ τὰ λουλούδια, εἰς τὴ γῆ τὴ δική μας
 Ξεφυτρώνουν θεοί.

Καλῶς ἥρθες! τί φέρνεις; τί ζητεῖς;
 Δὲν κυττάτε;

Μὲ τὴ Νίκη ἀναστήθη τοῦ Φειδίου ή κόρη!
 Εἴν' ή Νίκη δική της, ναι, γιατί—μὴ ξεχνάτε—
 Εἰς τὸ ἄλλο της χέρι ἔκρατοῦσε καὶ δόρυ . .

Κωστής-

ΕΙΣ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΟΥ.

Πολὺ πρωτόχθες ἐπανηρχόμην ἐξ ἑωθινῆς ἐκδρομῆς μου
 δτε κατὰ τὰ 'Ολύμπια συγήντησα δύο νεαρούς μου φίλους
 ἔξερχομένους καὶ αὐτοὺς εἰς τοὺς ἄγρους 'Αλλ' εἶχον τό-
 σην περιπατητικὴν ὅρεξιν, ὡστε ἀμα μὲ εἶδον ἐπροτίμησαν
 νὰ ἐπανέλθωσι μετ' ἐμοῦ εἰς τὴν πόλιν. Οἱ ἀνθρωποι εἶχον
 περιπατήσει ἀρκετά, ήσαν γνήσιοι 'Αθηναῖοι—τοῦ Γιαννο-
 πούλου.—Μερικὰ ὀνόματα εἶναι τυχηρά, μετ' ὅλην τὴν
 κενότητα αὐτῶν εἶναι εἶδος τυμπάνων, τὰ δποῖα κάρμουν
 τόσον θόρυβον σ' τὸν ἀέρα μὲ τὸν ἀέρα. Αὐτὸς δ Γιαννό-
 πούλος θ' ἀπαθανατισθῇ. "Οπως ή ἀρχαία ιστορία διακρί-
 νει 'Αθηναῖος ἐπὶ Πεισιστράτου, ἐπὶ Σόλωνος, ἐπὶ Περι-
 κλέους, η νεωτέρα βεβαίως θὰ χαράξῃ ἴδιαίτερον κεφάλαιον
 ήνα περιγράψῃ τοὺς 'Αθηναῖος τοῦ Γιαννοπούλου. 'Εὰν εί-
 ναι ιστορικὸς ὡς τὸν Παππαρηγόπουλον—κυκλικός, ὁνο-
 μασίαν διν εύφυης φίλος μου ἀπένειμεν εἰς τοὺς περιοδεύον-
 τας 'Ανατολὴν καὶ Δύσιν ἀντιπροσώπους τῆς ιστορίας, τῆς
 ὁρθαλμοϊστρείας καὶ τοῦ ποιητικοῦ παρελθόντος—οἱ 'Αθη-
 ναῖοι τοῦ Γιαννοπούλου θὰ ζωγραφισθῶσι δι' ὅλης τῆς χλι-
 δῆς τῶν χρωμάτων ἀττικῆς ἀνατολῆς, η δύσεως; ἐὰν δὲν
 εἶναι κυκλικός, δ δανεισμὸς τῶν ἀποχρώσεων θὰ γίνη ἐξ
 αὐτῆς τῆς ρυπαρᾶς ἀτμοσφαίρας, ητις σχηματίζεται τὰς
 κειμερινὰς νύκτας εἰς αὐτὸ τὸ πάνθεον καφενεῖον τοῦ Γιαν-
 νοπούλου.

Πρῶτος λόγος τῶν φίλων μου ητο ή ἀνακάλυψις τοῦ ἀ-
 γάλματος τῆς 'Αθηνᾶς.

— "Ω! καλὸς οἰωνὸς, τοῖς ἀπήντησα, θὰ νικήσωμεν.
 Τώρα, ναι.

— Καὶ ή 'Εφημερὶς αὐτὸ λέγει.

— Δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ τὸ λέγῃ, ἀφοῦ ἀντιπροσωπεύει
 τὴν κοινὴν γνώμην. Είμαι, κύριοι, μέλος τοῦ συλλόγου αὐ-
 τοῦ.

**

'Εὰν δὲν ἀνήκον εἰς τὴν γενεάν μου—εῖμαι καὶ ἐγὼ 'Ελ-
 λην τοῦ Γιαννοπούλου, ἐκ τῶν φανατικῶν μάλιστα, θὰ ἐλη-

σμόνουν τὸν ὑδαρῆ καφὲν δν ὁ νέος Περικλῆς μοῦ σερβίρει κάθε πρωΐ, συνοδευόμενον ὑπὸ δύο γερμανικῶν κίφλ καὶ θάξτρεχον εἰς τοῦ κ. Δημάρχου ν' ἀποθαυμάσω τὴν Ἀθηνᾶν τοῦ Βαρβακείου. Ἀλλὰ μεταξὺ Ἀθηνᾶς—λιθίνης, ψυχρᾶς, καὶ καφὲ θερμοῦ, ζωντανοῦ ἐπροτίμησα τὸν τελευταῖον.

Ἐπειτα δὲ κάθε πρᾶγμα θέλει τὸν εἰδικὸν σύντροφόν του, ἐν δὲ καὶ μόνον τὴν σύντροφον, ἕστω καὶ μὴ εἰδικήν. Ἡ ἰδέα τῆς ἐπισκέψεως τοῦ ἀγάλματος ἥθε χορεύουσα ὅχι σόλον, ἀλλ' ὡς ἐν τῇ τρίτῃ φυγούρᾳ τοῦ τετραχόρου, συνοδευομένη ὑπὸ δύο κυρίων, ἀντὶ κυριῶν, οὓς καὶ σᾶς παρουσιάζω ἀμέσως, ἐνῷ ἀν τὸν κυρίατ, θὰ τὸ ἐσυλλογιζόμην πολὺ, τούλαχιστον ἐνόσφι διαρκεῖ ἡ νεότης μου ἀκμαία. Ποιηταὶ καὶ οἱ δύο καὶ οἱ δύο ἀριστοκράται τῆς ἑλαφρᾶς φιλολογίας· φιλόγελοι ἀμφότεροι· ὡραῖαι κεφαλαὶ καὶ οἱ δύο αὐτὰ εἶναι τὰ συνενοῦντα αὐτούς· ὑπάρχοντα καὶ τὰ χωρίζοντα· ὁ εἰς εἶναι νησιώτης, ὁ ἄλλος Ἀθηναῖος. Ἐδῶ ἀφίνω τὴν συμπλήρωσιν τοῦ παραλλήλου εἰς τὸν κ. Γούδαν καὶ ἐπανέρχομαι εἰς τὰ χρονικά μου.

Περὶ τὴν μίαν μ. μ. ἀκριβῶς ἔκινησαμεν ἀπὸ τοῦ Γιαννοπούλου κατ' εὑθεῖαν διὰ τοῦ Δημάρχου. Σγεδὸν ἔξω τῆς θύρας τοῦ στρατηγοῦ συνηντήθημεν μὲ τὸν γνώστην δικαστήν σας, νέον Βάσκον δὲ Γάμαν, κατορθώσαντα νὰ συντομεύσῃ ἀπιστεύτως τὸ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ ἀνθορύτου ἴονικῆς νήσου διάστημα. Κατὰ τύχην ποιητὴς καὶ αὐτὸς—ὑπάρξας! Ἡ περὶ ἐμὲ ὡς ἀμανιτῶν βλάστησις τοῦ εἰδούς αὐτοῦ τῶν ἀνθρώπων δὲν μὲ ἀνησύχησε διόλου· διότι εἶναι τόσον καλὰ παιδιά οἱ ποιηταὶ τῆς γενεᾶς μας· οὐδέποτε σοῦ ὑπομινήσκουν τὸ φυσικὸν αὐτῶν τάλαντον. Παρελάθομεν καὶ αὐτὸν εἰς τὴν συντροφιά μας, μολονότι ἐπανερχόμενον ἐκ τοῦ προσκυνήματος.

Πρὸ δημῶν ἡγοῦντο πολλοὶ ἀλλοι-συμπροσκυνηταί· μεθ' ἡμᾶς εἴποντο ἔτεροι—συνχαδζῆδες. Καὶ τὸ ῥεῦμα αὐτὸ δὲν ἐσχηματίσθη τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ· ἐξηκολούθει δι' ὅλης τῆς ἡμέρας. Καὶ ἐκ πασῶν τῶν τάξεων. Τὸ φαινόμενον ἦτο εὐάρεστον, διότι δὲν ἦτο μοναδικόν. Ὁταν ἔξετέθη ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἐφημερίδος δὲ Ερμῆς τοῦ Πραξιτέλους, τὸ αὐτὸ διεῦμα ἀρχαιολατρείας εἶχε καὶ τότε σχηματίσθη. Ὁ Δάτας ἢ δ Δαμαλᾶς θὰ τὸ κατέκρινον· ἀλλ' ὁ Χρυσόστομος, ἐνν̄ ἔζη ἐν Ἀθήναις, θὰ μετέβαινε πρῶτος εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ θηλυκοῦ ἀγάλματος, ἀκόμη καὶ ἀν ἦτο γυμνόν. Μία Ἀθηνᾶ, τὸ διάβολο! ἀξίζει μίαν δοσίαν Παρασκευὴν ἢ μίαν δοσίαν Ματρόναν. Ὁ πόλεμος τοῦ γυμνοῦ—τοῦ γυμνοῦ ἐν τοῖς λιθοῖς—τῶν κυρίων Δάτα καὶ Δαμαλᾶ ἔχει φαίνεται καὶ τὰ καλά του· διότι μεταξὺ τόσων τάξεων ἀνθρώπων δὲν εἰδα ἔνα παπᾶν· καὶ εἴμαι τόσον εὔτυχης ὡς μικρὸν παιδίον δταν δὲν συναντῶμαι μὲ αὐτὰ τὰ φόβητρα, τὰ δύοια ἐάν γίνων ποτε ὑποιργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν,—ἐάν δὲν τὰ ἀναγκάσω ν' ἀλλάξουν ἔνδυμα, θὰ τὰ στήσω ὅλα εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ περιβόλια, ἔχων ἐναντίον μου τοὺς πτηνοφίλους Μαυρουδῆν καὶ Ἀφεντούλην, ἀλλ' ὑπὲρ ἐμοῦ ὅλην τὴν γεωργικὴν τάξιν.

Ἐπὶ τέλους εἴμεθα πρὸ τοῦ ἀγάλματος.

Ἡ δὲν ἔγραφεν ἡ Ἐφημερίς περὶ τοῦ μεγέθους του ἡ γεγραμμένον, ὅπως συνήθως, τὸ παρείδον, τῶν δρθαλμῶν μου συνειθισμένων αὐτομάτως εἰς εἰδός τις γυμναστικῆς ἐ-

πιλογῆς λίαν αὐθαιρέτου. Ἀναγινώσκουν διὰ δὲν θέλω—μηνηδόνα, Στούπην, ἐπικηδέσιος, χαριεντισμοὺς τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἐστίας—καὶ δὲν ἀναγινώσκουν διὰ θέλω.

Τὸ βέβαιον εἶναι διὰ μηδὲν γνωρίζων περὶ τοῦ μεγέθους τοῦ ἀγάλματος, τὸ ἐφανταζόμην μέγα, πάμισγα, ἀληθινὴν χρυσελεφαντίνην Ἀθηνῶν τοῦ Φειδίου. Ἐπειτα ἔξομολογοῦμαι διὰ τοὺς θεοὺς τοὺς θέλω μεγάλους, ἀνυποφόρους μεγάλους· καὶ ἀν δταν μ' ἔβαπτιζον χριστιανὸν χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσουν ἐλάμβανον ὑπὸ ὅψιν διὰ ἡμην συνταγματικὸς πολεῖτης, πεποιθήσεων ἐλευθέρων, θά τοὺς ἡρώτουν ποία θρησκεία ἔχει τοὺς μεγαλειτέρους θεοὺς καὶ θά ἐποιητηρχούμην εἰς αὐτήν. Ὁταν δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω πολὺ τὰς μικροσώμους θεάς τῶν Πατησίων ἢ τῆς Πλατείας συνταγματος!

Πρώτη ἀπαγορήτευσι! Ἡ Ἀθηνᾶ εἰς σχῆμα ἀθύρματος· ἥδυνάμην νὰ τὴν σηκώσω εἰς τὴν ἀγκάλην μου καὶ νὰ τὴν ἀπαγάγω, ὡς θὰ ἀπῆγον εὐχαρίστως τόσα δεκατετραετῆ χερουβεῖμ τῶν Ἀθηνῶν, ἔχοντα χιόνας εἰς τὰ σαρκίδια των καὶ ἥλιον εἰς τὴν καρδίαν των.

Δευτέρα ἀπογοήτευσι! Ἡτο ἐνδεδυμένη ἀχρι στεφάνης (λαμποῦ) μάλιστα. Θεὰ μὲ ροῦχα· εἴμαι ἐναντίος τὴν θέλω γυμνήν, νὰ ἐπιδεικνῦ τολμηροὺς τοὺς κόλπους της, τολμηροτέρους τοὺς γλουτούς της. Οἱ ἀρχαιολόγοι εἶναι ἐναντίον μου· ἀλλ' ἔγω εἴμαι ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ τοῦτο μοὶ ἀρκεῖ.

Ὦραία δύμως! διόλου ἀγρία· ἀν καὶ πάνοπλος, τίποτε δὲν εἶχε τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ στρατοῦ μας κ. Πετιμεζᾶ· ἀν μᾶς ἐπιτρέπεται, θὰ τὴν παρωμοιάζομεν πρὸς ἐνα τεναρῶν ἔνθυπασπιστῶν τῆς σχολῆς τῶν Εὐελπίδων, τὸν μᾶλλον τῶν ἄλλων ἔχοντα ἐλληνικὴν τὴν κατατομὴν. Ἡ Ἀθηνᾶ ἱποκαλυπτομένη ἡμῖν ἐν ταῖς παραμοναῖς πολέμου κατὰ τῶν ἀδελφῶν Τούρκων εὐελπίς! Ὦραίον! Είναι ἡ λέξις μου.

Τὸ δωμάτιον εἰς διὰ τὸ ἐκτεθειμένον τὸ Ἀγαλμα εἶχε παράθυρα δύο· διὰ τοῦ ἐνδέστρου τὰ πρόσω τῆς θεᾶς, καὶ πρόσω διὰ τοῦ ἀλλού τὰ νῶτα τῆς θεοῦ, οἰκτρὰ νῶτα, τὰ δποῖα δμωαδὸ τρίτος τροχὸς τῆς συντροφιᾶς μας εύρισκε σεμνὰ, ὡς μὴ προδίδοντα, ὡς ἔλεγε, τὴν ὑπαρξίαν γλουτῶν· ἔγω τοιαῦτα νῶτα τὰ λέγω ἀσεμνα. Καὶ ὅταν κατόπιν ἔμαθον διὰ τὸ ἀγαλμα εἶναι ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, ἡ ἑλληνικὴ μου περιφιλαυτία ἵκανοποιήθη. Ἐλλην τοῦ Πειρικέους δὲν θὰ ἔγλυπτε τοιαῦτα σεμνὰ νῶτα.

Ἄπηρχόμεθα, δταν συνηντήθημεν μὲ τὸν ἐξάδελφον τοῦ κ. Δημάρχου—εύτυχης μὴ ποιητὴν, ἀλλὰ ποιητικώτερον δλων μας, ἀριστον ἴππεα, κολυμβητὴν, κωπηλάτην, γυμναστικὸν καὶ—διδάκτορα τὰ νομικὰ μὲ πολύφερνον εἰς τὰ λατινικὰ μηδην.

Τὸν εἶχόμενον δὲν θεώμενον τὸ ἀγαλμα ὅχι ἐκτὸς τῶν παραθύρων, ἀλλ' ἐντὸς μετὰ τοῦ δημάρχου.

—Κύτταξε, καταβάσε τὸν δημάρχον νὰ τοῦ δειξῃ τὴν Ἀθηνᾶν, λέγει εἰς δέκα δημῶν μὲ ρωμαϊκῆς κακολογίαν.

Τὸ μειδαμα δλων μας τὴν συνεμβρίσθη.

—Οταν τὸν συνηντήσαμεν ἔξω, μᾶς λέγει.

—Θέλετε νὰ τὸ δητε κ' ἀπο μέσα;

— Εὐχαρίστως, ἀν εἶναι δυνατὸν νὰ μᾶς δειξῃ τὴν Ἀθηνᾶν δ κ. Δημάρχος, εἴπομεν δλοι μιᾶς φωνῆς.

Καὶ μετ' δλίγον εἴμεθα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ στρατηγοῦ, δτε δ γεαρδὸς Δημάρχος ἀπευθύνει πρὸς ἐμὲ τὸν λόγον γαλλιστί.

— Βέμεθα *Ελληνες, τοῦ ἀπαντῶ δὲ λίγον θυμωμένος, θιότι πανταχοῦ μὲ διώκει αὐτὴ ἡ Εενική μορφή μου. Καὶ ἐνῷ μὲ ἐκλαμβάνουν ως Γερμανὸν ἢ Γάλλον, δυνάτον μίαν ἥμέραν νὰ μὲ πάρουν καὶ δι' *Εβραῖον.

*Ο κ. Δημαρχος μᾶς ἐπέδειξε τὴν κεκομμένην χειρα ἥτις ἔκρατε τὴν Νίκην. Βίς κακὸς οἰωνός. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Νίκη ἔχει κεκομμένην τὴν κεφαλήν. Δεύτερος κακὸς οἰωνός.

— Μᾶς λείπει τὸ κεφάλι τῆς Νίκης.

Φοβερόν. Λέξις ἐπίστης δική μου.

*Άλλ' οἱ *Ελληνες εἴμεθα τεχνῖται πρώτης, κύριε ἐπιτετραμένες τῆς Τουρκίας καὶ μὴ χαίρεσσι τόσον πολὺ. Θὰ βάλωμεν τὸν σοφὸν Κουμανούδην μας, θὰ τοῦ δώσωμεν βοηθὸν ἐν ἀνάγκῃ τὸν Δρόσην ἢ καὶ τὸν Θανάσην μας καὶ θὰ τὰ προσαρμόσῃ ὅλα αὐτὰ, καὶ τοῦ θὰ βγῆ μία *Αθηνᾶ, πρὸ τῆς δόπιας θὰ βγάλῃς καὶ σὺ τὸ καπέλο σου. Ἄ! ἐλησμόνησα ὅτι φέρετε φέσιον.

Εἶναι τόσῳ λευκὸν τὸ μάρμαρον τῆς Νίκης, ὡστε τὸ πάτρινε κάνεις δι' ἀλλαζόστρινον. Ἀλλὰ τὶ ἐθαυμάσαμεν ἐξ ὅλης τῆς Νίκης; Τὸ νύχι της, τὸ δόπιον ἐπὶ τόσους αἰῶνας τεθαμμένον ἥτο λαμπρότερον τοῦ πλέον ἐπιμεμελημένου γυναικείου ὄνυχος! ὅλων τῶν *Αθηνῶν δὲν λέγω ὅλης τῆς *Ελλάδος, διότι δὲν θὰ πῶ τίποτε σπουδαῖον. Γλαφυρόν, μικροσκοπικώτατον ὄνυχίδιον, ἀξίζον τὸ θερμότερον φύλημα ἔραστον.

— "Ενα νύχι ηὔρατε νὰ θαυμάσοητε;

— Ναὶ, κυρία μου! ἔξ ὄνυχος τὴν Νίκην.

Καὶ μετ' ὅλιγον εἴμεθα εἰς τὸ δωμάτιον, ἔνθα ἡ *Αθηνᾶ καὶ ἔνθα σύμπλεγμα ὅπλων ἐπὶ τοῦ τοίχου, παρ' αὐτὸ κιθάρᾳ καὶ ἄνωθεν ἀετὸς παρεγχον ἀρειμάνιον χρωματισμὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς *Αθηνᾶς. Παρακαλῶ τὸν κ. Δήμαρχον ἢ τὸν σεβαστὸν πατέρα του ν' ἀφήσουν τὴν δύνομασίαν αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιον. Ἐκεῖ τὸ θαυμασθὲν δὲν ἥτο πλέον ὄνυξ, ἀλλὰ εἰς δάκτυλος, δ δείκτης τῆς *Αθηνᾶς, τόσον ἔλαφορὰ ἔξογκωμένος καὶ σχεδὸν κυματίζων. *Ο δάκτυλος ἔκεινος ἔθελε δάκτυλον βασιλίσσης. Ἀλλὰ καὶ δ βραχίων, τορευτᾶς, λεῖος βραχίων, τόσῳ λεῖος, ὡστε ἐάν ἀνήκειν εἰς εὔτυχη σύζυγον, ἥτο δυνατὸν νὰ διολισθαίνουν χίλια φιλήματα ἔραστῶν, χωρὶς νὰ παρατηρῇ οὔτε ἵχνος; αὐτῶν ὁ ἀληθεῖς εὔτυχης σύζυγος.

Μετ' ὅλιγα λεπτὰ ἐπίνομεν εἰς τὸ Ζυθοπωλεῖον τῆς Τέρψιος εἰς ὑγείαν τῆς *Αθηνᾶς!

Καλεσάν.

ΓΑΜΟΙ.

Μετ' ἴδιαζούσης εὐχαριστήσεως τὸ «Μή Χάνεσσε» ἀναγγέλλει τοὺς γάμους τῆς χαριέσσης δεσποινίδος *Ελένης Σπέπα μετὰ τοῦ καλλίστου διδάκτορος τῆς Ιατρικῆς κ. *Εμμανουὴλ Ζαλοκώστα. Ἅμφοτες νέοι, πλήρεις ἔρωτος. Βέμεθα ὑπὲρ τοιούτων γάμων, καὶ εὐχόμεθα τὸν βίον τῶν νεογυμφων ἵστεφνωμένον πάντοτε εὐδαιμονίαν καὶ ἥδα.

ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙΡΩΝ.

Βύρεθη καὶ ἡ *Αθηνᾶ... Παγέλληνες χαρῆτε! Μὰ τὴ στιγμὴ ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὴ γῆ, τὶ φρίκη! *Βοπασε τόντα χέρι της, δποῦ βραστὴ τὴ Νίκη... Μέγα σημεῖον τῶν καιρῶν καὶ τοῦτο ἔξηγεται.

Μὰ εἶναι κι' ἄλλη συμφορὰ ἀκόμη πιὸ μεγάλη! *Η Νίκη, ποῦ 'στὴν *Αθηνᾶ εὑρέθη στηριγμένη, Δὲν εἶναι μὲ τὰ ὅλα της, τῆς λείπει τὸ κεφάλι... Κάτι σπουδαῖον καὶ αὐτὸ βέβαιως θὰ σημαίνῃ.

"Ω! τὶ σημεῖα φοβερὰ εἰς τῶν Ρωμηῶν τὴ γῆ! *Ο Κωνσταντίης ὁ ῥήτορας, ἡ *Αθηνᾶ, ἡ Νίκη, *Ἀπέθαναν πρὸ δημερῶν καὶ δύο στρατηγοῖ! Κι' ὅλοι οἱ γέροι γράφουσι μὲ τόσο νταϊλίκια.

Κι' ὁ αἰσιόδοξος Αἰδηρ, ποῦ πάντα ἔξηγει Κάθε σημεῖον τῶν καιρῶν γιὰ νέα εὔτυχία, Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁρίσκεται σὲ τόση συλλογὴ Γιὰ ὅλα τὰ σημερινὰ ἀνέλπιστα σημεῖα.

Μὴ τὰ νομίζετε αὐτὰ, Παινέλληνες, παιχνίδια... Τὸ κάθε τὸ που γίνεται θὰ γίνη μὲ σκοπό. Κι' ἔγω μιὰ προφητεία μου σὲ σᾶς, *Ρωμηοί, θὰ πῶ... — Προσέχετε νὰ μὴ σᾶς φάν τῆς *Αθηνᾶς τὰ φελδία.

Souris

ΑΠ' ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠ' ΕΚΕΙ.

*Ο φίλος Π. ἐπιτιμᾶται, διότι ἐν τῇ κουμουνυδουρικῇ του αἰσιόδοξίᾳ ἐπέμενεν ἀκόμη καὶ προχθὲς ἔτι τὴν πρώτην τοῦ ἔτους θὰ ἔρτασωμεν εἰς τὴν Θεσσαλίαν.

— Καὶ δημως νὰ χάνω ὅ,τι θέλεις, ἐάν ἔως τότε δὲν σου κάμω τὸ τραπέζιο εἰς τὰ νέα δρια.

Καὶ στοιχηματίζουν.

Μίαν ήρέραν φέρει τὸν φίλον ἀντίδικόν του εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ἀφοῦ ἔφαγαν:

— Πλήρωσε, τῷ λέγει, ἀντὶ τοῦ στοιχήματος τὸ διποῖον ἔχασες.

Τὸ ξενοδοχεῖον ἐκαλεῖτο τὰ «Νία *Ορια».

— Πῶς δὲν ἔγιναν προβιβασμοὶ καὶ εἰς τὸν ὑγειονομικὸν κλάδον;

— Οἱ *Ελληνες φίλε μου εἶναι ἀθάνατοι· δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἰατρῶν.

Μετὰ τὰς συμβάσεις πρὸς τὴν *Εθν. Τράπεζαν καὶ τὴν ἀτμοπλοϊκὴν ἑταῖριαν, δὲν μένει πλέον ἢ μία ἔτι σύμβασις... μετὰ τῆς Μιχαλούση.

Nάτος.